

Úti beszámoló a 2003. május-júniusi finnországi HOPE-Exchange útról

2003. május-júniusban 4 hetet töltöttem Finnországban HOPE-Exchange program keretében. Ez a program a HOPE (az Európai Unió Kórházszervezetinek Állandó Bizottsága) szervezésében évről-évre kórházi dolgozók tanulmányi útjait szervezi az EU tagországokon belül, de néhány megfigyelő tagországban is (Megfigyelők: Bulgária, Ciprus, Magyarország, Málta, Románia, Svájc, Szlovákia kórházi szövetségei, Svájc kivételével valamennyi megfigyelő ország rövidesen tagja lesz, vagy tagja lehet az EU-nak). A Brüsszelben székelő szervezet célja az, hogy a más tekintetben már eléggé egységesülő Európában a még ma is országonként szuverén, egymással alig kapcsolatot tartó egészségügyi hálózat, de ezen belül is a kórházak dolgozóit egymással összehozza, és ezzel az integrációt segítse. Kórházi dolgozókat mondtam, és ezzel hangsúlyozni szeretném, hogy nemcsak (és elsősorban nem is) orvosokról van szó. A résztvevők ellátogatnak egy általuk kiválasztott ország, egy a szervezők által kiválasztott kórházába és ott 4-4 munkahetet eltöltve saját maguk tanulmányozhatják az adott kórház szervezetét, szakmai felépítést, munkarendjét, működését. Az út nem egy speciális szakmai képzés, de nagyon sok tanulsággal szolgálhat mindenkinek a saját szakamájában is.

A magyar tagszervezet a Magyar Kórházszövetség. Ők szervezik min-

den év második felében a következő év „csoportjait”. Azért tettem idézőjelbe, mert a csoport csak formális, mindössze két alkalommal találkoznak Magyarországon, egy „eligazításon” indulás előtt és egy „élménybeszámolón” az út végén. Az idei kilenc magyar utazó közt többségben voltak az orvosok, de volt gyógytornász és műtősnő is. Az orvosok közt volt kórházigazgató és frissen szakvizsgázott alorvos. Több országba utaztak kollégák (Németország, Portugália, Svédország, Görögország, Ausztria). Én Finnországot választottam, mert többször jártam ott és „nagy szerelmem” ez a hideg, de fantasztikusan szép ország. A feladat az, hogy az illető legyen kíváncsi az adott ország egészségügyi szervezetére, legyenek kérdései, elfogadtassa magát a helyszínen, hogy a kérdéseire választ is kapjon, végül pedig gyűjtsön adatokat és azokat gondolja végig egy, a HOPE Exchange Programban előre meghatározott kérdéskörrel kapcsolatban. Ez a kérdéskör ebben az évben: A határokon átnyúló egészségügyi együttműködés (cross border cooperation) lehetőségei az adott ország adott kórházában.

A szervezet egyébként azt garantálta, hogy a szállás, illetve napi egyszeri étkezés költségét a fogadó intézet állja, illetve az értékelő konferencia a rendezvények kivételével ingyenes lesz. A többi költség (utazás oda-vissza és az országon belül, többi étkezés

stb.) a résztvevőt terheli. A mindig kedves finnek, sok rendezvényre elvittek, rengeteg külön programot szerveztek, mindezt barátságból. Egy ilyen út mégis drága, tehát a feltételek közt az „anyagi” felkészülést is fel kell sorolnom.

Én egy Kajaani nevű, Helsinkitől 600 km-re északra fekvő kedves kisvárosba kerültem. A 35.000 lakosú városka, területe 1000 km² (Budapest 525,2 km²), Kainuu megye székhelye. A kb. 300 ágyas Megyei Kórház 87.368 embert szolgál ki (1997-es adat). Mátrix rendszerű belgyógyászat, és sebésze 11 aktív részlegre oszlik, ezek között van a „sürgősségi és bajmegállapító” részleg is. Van poliklinika, és 4 krónikus részleg (2 mentálhigiénés, 2 mozgásszervi). Minderre 877 dolgozói munkahely van, ebből 90 orvosi. Az orvosok 5, a szakdolgozók kb. 30%-a félállásban dolgozik, így egy munkahelyen több embert is alkalmaznak, az össz dolgozói létszám 1228. Oktató kórház, a közel azonos távolságban lévő két orvosegyetem (Oulu, Kuopio) hallgatói itt töltik gyakorlati idejük egy részét. (Én a számukra fenntartott kollégiumban laktam). Az orvosképzés egyébként sok tekintetben más, mint nálunk: A 6 évig tartó képzés elméleti része az egyetemen, a többi oktató kórházakban zajlik. A kisebb szakokra rövidebb, a nagyobbakra hosszabb képzési időszakok vannak, melyek kezdettől a mi nyári gyakorlatinkra hasonlítanak, de itt nagyon élesben mennek a dolgok. A képzés végén vizsga van. (Nincs központi vizsgaidőszak, de nyári szünet se nagyon). A szakorvos képzés is hason-

ló, több vizsga van menet közben. Hogy egy példát mondjak: Az egyébként a belgyógyászatra ráépített szakvizsgaként is gyakorlatilag 4 évig tartó reumatológus képzés (amely fizioterápiás végzettséget nem tartalmaz) alatt a jelölt izületi ultrahang képzést is kap, és minden rendelésben ott az ultrahang készülék is.

Fantasztikus mennyiségű, mindent tudó számítógép-park segíti az orvosok munkáját, amelytől még a „nyugatról” (Ausztria, Egyesült Királyság) jött kollégák állá is kissé leesett.

E beszámoló kurta terjedelme nem engedi meg, hogy mindenről részletesen beszámoljak. Egy katonai vonatkozású adat még ide kívánkozik. A Kajaaniban és kb. 100-150 km-es körzetében állomásozó katonai alakulat (leginkább egy vegyes szárazföldi dandárnak mondanám, mely a több száz km hosszú itteni határszakasz közvetlen és mélységi védelmét szolgálja) betegeinek ellátása is a kórház hatáskörébe tartozik. Sikerült ellátogatnom a kb. 2000 főt kiszolgáló egészségügyi központba (gyengélkedő), mely felszerelésében inkább egy kórházra hasonlít. Ezen élményekről esetleg egy későbbi, összefoglaló cikkben számolnék be.

Ez a cikk lehetne akár annak az angol nyelvű összefoglalónak is a fordítása, melyet a HOPE Exchange központjába kellett küldenem az út tapasztalatairól. A hátáron túli együttműködés kérdését viszont nem önállóan kellett feldolgoznom, hanem azokkal a kollégákkal, akik más or-

szágból jöttek Finnországba. Velük 3 nap alatt Helsinkiben foglalmaztuk meg gondolatinkat, amelyet előadás formájában, Luxemburgban adtunk elő azon az értékelő konferencián, ahol valamennyi résztvevő megjelent (16 országból). 16 előadás hangzott el, és a mi csapatunk előadása olyan jól sikerült, hogy a 2. helyezést csíptük meg a versenyen. Jutalmunk egyébként 3 üveg helyi borkülönlegesség volt (az első helyezetté 4 üveg). A program minimális célját elérte: találtam több igen kedves külföldi kollégát, akikkel azóta is tartjuk az e-mail kapcsolatot.

Ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek, aki az út létrejöttében támogatót, mindenk előtt a kórház vezetésének, illetve közvetlen kollégáimnak.

A HOPE Exchange programra jelentkezni a kórházszövetség telefonján, vagy közvetlenül *Dr. Juhász Erzsébetnél*. Feltétel legalább 2 éves kórházi múlt és jelenleg is betöltött ilyen állás, a küldő kórház hozzájárulása a kb. 6 hetes távolléthez, továbbá vagy az adott ország nyelvének, vagy az angolnak megfelelő szintű (társalgásképes) ismerete.

Dr. László Gábor o.alez.

1. kép „Finn” kollégák (balról jobbra)

Dr. László Gábor (H, a cikk szerzője), *Marcella Tomiskova* (CZ), *Ingeborg Kirschlager* (A), *Luc-Olivier Machon* (F), *Carmen Varade* (E), *Angelika Panzer* (D), *Ritvaa Larjoma* (SF, a finn nemzeti koordinátor), *David Spratt* (UK), *Anton K. Riedl* (A).